KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 18.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 30. April 1893.

VI. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil"
tegnes paa nærmeste Posthus.

Den første Maj.

Med Vaarluft og friske Foraarsvinde fødes nye Tanker i Menneskets Sind. Naar Skoven grønnes og alle Smaablomsterne mylrer frem af den Jord, som før haard og kold afviste enhver Livsspire, saa hæver Haabet sig i Menneskets Bryst og svinger sig som Lærken i højen Sky. Solstraalerne udsletter de triste mørke Vinterdage og kalder til nyt Liv.

I det mindste har første Maj altid her i Norden været en saadan Festdag, naar de unge Karle med grønne Majgrene i Hatten red Sommer i By.

Nu er første Maj bleven en international Mærkedag over hele Verden. Den Vaarluft, der har sat Grøde i det Lag af Folket, som ikke før har været oppe — Arbejderbefolkningen — kalder ogsaa Arbejderne frem til at ride Sommer i By med friske grønne Grene i den vajende Hat. Sangen lyder fra det unge Bryst, der nu ryster Værkstedsluftens tunge Støv af sig for at indaande Majluft med Blomsterduft.

Natur og Menneskeliv synger Duetter, og alt, hvad der er menneskeligt, kæmper for Naturens Ret. Man vil leve som et naturligt Menneske i Frihed, man vil have Lov til at nyde alle Guds Gaver paa den grønne Jord.

Som saadanne Vaartanker kommer Arbejdernes Majdemonstration, Fordringen om Normalarbejdsdag, Arbejdernes — efter manges Mening — store brødefulde Fordring.

De, der endnu sidder stivfrosne i gamle Fordomme, og ikke er i Stand til at gøre anden Livsbevægelse end at svinge Slavepisken over den fattige Arbejder, paa dem vil vi spare vore Ord, de falder nok af sig selv ned fra Bukken; men de andre levende Mennesker, der interesserer sig for mange gode Spørgsmaal, ser Arbejdernes Vel som Samfundets Vel; hvor er de henne den første Maj, naar det gælder om at ride Sommer i By for Løsningen af det sociale Spørgsmaal.

Er der ikke mange af dem, der ser venligt og forstaaende paa Arbejdernes menneskeretlige Fordringer, men som naar der er Tale om otte Timers Normalarbejdsdag, bliver betænkelige, trækker paa Skuldrene og siger — nej — nu gaar det for vidt.

Og dog er der ingen Reform i Arbejderspørgsmaalet, der vil bringe saa megen Sundhed og Lykke med sig, som Forkortelse af Arbejdstiden. Hvor forfærdeligt er det ikke daglig at skulle gaa træt til sit Arbejde, hvorledes bliver det Arbejde gjort, og med hvad Sind og Tanker gaar denne slidelige Dag. Er Arbejdsgiveren tjent med en træt Haand og en sløv Hjerne, og hvad Glæde har han af, at Arbejderen trækker Lemmerne efter sig og driver den halve Tid bort i Træghed, naar han ved at unde ham den tilbørlige Hvile fik et klarttænkende Menneske med en kvik og flittig Haand i sin Tjeneste. Men det er ikke den værste Side af Sagen, skønt det er samfundsfarligt nok at have sløve, ligegyldige Arbejdere i ofte uhyre vigtige Haandværk, men den samfundsnedbrydende Side af for lang Arbejdstid er dog værre, thi det er Hjemmets og Familjelivets Ødelæggelse.

Hvor er der Plads til hyggeligt Samliv med Hustru og Børn, naar Arbejderen først kommer hjem, naar den sidste Solstraale er gaaet ned; med den gik hans Arbejdskraft for den Dag, og Hjemmet er nu kun for ham en Soveplads og Afløbssted for hans Gnavenhed fra hans overanstrængte Legeme og Sjæl. Hustru og Børn blev narrede for hans oplivende og fornøjelige Samliv.

Men Mandens Arbejdstid er dog intet imod Kvindens. Den kvindelige Arbejder, der har staaet under Fabrikens snurrende Hjul i 10—11 Timer, og bagefter har hele Huset og Børnene paa sine Skuldre, hun er endnu mere ilde faren.

Vi kender saa godt det almindelige Svar: „Vi arbejder selv meget længere;" men naar der fordres Normalarbejdsdag for Arbejderen, saa er her jo kun Tale om ***Lønarbejderen***. I Værksteder, Fabriker, paa Mark og i Have, paa Arbejdspladser og i Byggeforetagender, det er dem, der forlanger Frihed til dog nogle Timer at faa Lov at arbejde for sig selv, leve med sin Familje og muligvis tage Del i et frugtbart Samfundsarbejde.

Normalarbejdsdag paa 8 Timer er en rimelig og menneskelig Fordring, der vil bringe Lykke med sig for mangt et Hjem, bringe Smil og Hygge for Hustruen, Frihed, Leg og Spøg for Børnene i Arbejdernes Hjem, naar Faderen ikke mere træder træt og gnaven over Tærsklen, men fornøjet og glad kan sige til sine Børn, nu skal vi tale sammen!

Der er en Ting, som vi Danske staar grulig tilbage i, det er Tolerance og virkelig selvstændig Dømmekraft. Man kan her hjemme slutte sig til en bestemt politisk Gruppe, gaar saa med den igennem tykt og tyndt, selv om den er borneret indtil det latterlige, men man har ikke Mod til at vise sin Sympati for et stort Spørgsmaal, naar dette kommer frem i en anden Gruppe, selv om det er den soleklareste Sag og har vort Hjertes fuldeste Sympati. Aldrig spørger